

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Zelený Sport Defence, s. r. o.**, IČO: 26008785
se sídlem Slatina 116, 566 01 Slatina
zastoupené JUDr. Michalem Pacovským, advokátem
se sídlem Čelakovského sady 433/10, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR**
se sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, čj.: MPO 26037/16/10200/01000,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 9. 11. 2017, čj.: MPO 26037/16/10200/01000, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Michala Pacovského, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení osmi rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 11. 2017,

čj.: MPO 41985/16/10200/01000,

čj.: MPO 26037/16/10200/01000,

čj.: MPO 45458/16/10200/01000,

čj.: MPO 43996/16/10200/01000,
čj.: MPO 43968/16/10200/01000,
čj.: MPO 42262/16/10200/01000,
čj.: MPO 47626/16/10200/01000, a
čj.: MPO 46425/16/10200/01000,

kterými žalovaný zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu – Licenční správy (dále jen „správní orgán I. stupně“)

ze dne 4. 1. 2017, čj. MPO 41985/2016,
ze dne 8. 2. 2017, čj. MPO 26037/2016,
ze dne 5. 1. 2017, čj. MPO 45458/2016,
ze dne 10. 3. 2017, čj. MPO 43996/2016,
ze dne 9. 2. 2017, čj. MPO 43968/2016,
ze dne 4. 1. 2017, čj. MPO 42262/2016,
ze dne 10. 3. 2017, čj. MPO 47626/2016, a
ze dne 5. 1. 2017, čj. MPO 46425/2016,

kterými správní orgán I. stupně neudělil žalobkyni individuální licence k transferu vojenského materiálu do zahraničí (EU), podle § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a podle § 18 písm. c) ve spojení s § 22e odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zahraničním obchodu s vojenským materiálem“).

2. Žalobkyně se podanou žalobou dále domáhala zrušení osmi nesouhlasných závazných stanovisek Ministerstva vnitra, Odboru bezpečnostní politiky a prevence kriminality (dále jen „dotčený orgán“) ze dne 18. 8. 2016, čj. MV-107898-3/OBP-2016, ze dne 31. 5. 2016, čj. MV-76295-2/OBP-2016, ze dne 9. 9. 2016, čj. MV-115871-4/OBP-2016, ze dne 12. 9. 2016, čj. MV-115423-3/OBP-2016, ze dne 1. 9. 2016, čj. MV-112332-3/OBP-2016, ze dne 18. 8. 2016, čj. MV-107914-3/OBP-2016, ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-123494-3/OBP-2016, a ze dne 14. 9. 2016, čj. MV-118507-3/OBP-2016, které byly závazným podkladem pro jednotlivá rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného.
3. Usnesením ze dne 15. 1. 2018, čj. 9 A 15/2018-68, soud vyloučil žalobní návrhy proti sedmi z uvedených rozhodnutí žalovaného k samostatnému projednání. V tomto řízení soud projednal pouze žalobu proti rozhodnutí žalovaného 9. 11. 2017, čj.: MPO 26037/16/10200/01000 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 2. 2017, čj. MPO 26037/2016, a proti nesouhlasnému závaznému stanovisku ministerstva vnitra ze dne 31. 5. 2016, čj. MV-76295-2/OBP-2016 (dále též „nesouhlasné závazné stanovisko“).
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodl podle § 18 písm. c) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem o neudělení licence z důvodu existence nesouhlasného závazného stanoviska ministerstva vnitra, které znemožňuje žádosti vyhovět a správní úřad bez dalšího žádost zamítne. V rámci projednání rozkladu si proto žalovaný vyžádal od ministra vnitra (dále též „nadřízený dotčený orgán“) potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dotčeného orgánu vydaného k předmětné žádosti o udělení licence k realizaci zahraničního obchodu s vojenským materiálem.

Z dopisu ministra vnitra ze dne 1. 9. 2017 (dále též „potvrzující závazné stanovisko“), jehož obsah žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně shrnul, vyplývá, že „*závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-123494-3/OBP-2016 potvrzuje.*“ K dalším rozkladovým námitkám žalovaný stručně uvedl, že pokud jde o namítané porušení § 2 odst. 4 správního řádu, totožnost, nebo obdobnost případu nemůže být dána pouhým faktem podání žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení, které v případech, na které odkazovala žalobkyně, „*byly diametrálně odlišné.*“ Pokud žalobkyně argumentovala tím, že bezpečnostní zájmy ČR ani veřejný pořádek nemohly být dotčeny, což dokládají další kupní smlouvy uzavřené mezi ní a Ministerstvem obrany ČR na prodej střeliva a munice, žalovaný uvedl, že v případě uváděných kupních smluv se jednalo o obchod realizovaný ve vnitrostátním režimu, kdežto na danou věc dopadá jiná právní úprava, a sice zákon č. 38/1994 Sb.

II. Argumentace žalobkyně

5. Žalobkyně v žalobě uplatňovala jak námitky směřující proti samotnému rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, tak proti jejich podkladům, kterými byla nesouhlasná závazná stanoviska dotčeného orgánu a nadřízeného dotčeného orgánu.
6. V souvislosti s nesouhlasným závazným stanoviskem dotčeného orgánu žalobkyně namítala, že nebylo založeno na objektivně zjištěných skutečnostech, ale na spekulacích a domněnkách, které neměly oporu ve spisu, dále, že řada těchto skutečností se týká třetích osob, zejména společností MULTIAGRO, v. o. s. Slatina (dále jen „MULTIAGRO“) a ZELENÝ SPORT, s. r. o. (dále jen „ZELENÝ SPORT“), nikoliv žalobkyně, a také, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
7. Především žalobkyně namítla, že obě trestní stíhání, která byla vedena s jejím předchozím jednatelem panem M. R., byla pravomocně zastavena a tato skutečnost byla žalovanému známa již před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného. V nesouhlasném závazném stanovisku sice dotčený orgán sám uvedl, že nemohl nahlížet do trestního spisu a nedisponoval ani popisem skutku, který byl M. R. kladen za vinu, přesto v souvislosti s žádostí o licenci shledal ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. To však dle žalobkyně za uvedených okolností nelze a nelze též vydat nesouhlasné závazné stanovisko pouze proto, že bylo proti někomu zahájeno trestní stíhání. Žalobkyně dále dodala, že přestože dotčený orgán mluví o spáchání správních deliktů, v dané věci neexistuje pravomocné správní rozhodnutí, z něhož by vyplývalo, že se jich dopustily třetí osoby uvedené dotčeným orgánem. Proti samotné žalobkyni pak žádné řízení o správním deliktu vedeno není a v minulosti nikdy nebylo. Z tohoto, ale i z dalších důvodů, je proto nesouhlasné závazné stanovisko nepřezkoumatelné.
8. Argument dotčeného orgánu o propojení žalobkyně se třetími osobami MULTIAGRO a ZELENÝ SPORT podle žalobkyně nijak nesouvisí s posuzovanou žádostí. Navíc vlastnická struktura těchto společností a žalobkyně nepředstavuje žádnou nezákonnost, vyplývá z veřejně dostupných zdrojů a byla dotčenému orgánu známa z předchozí úřední činnosti.
9. Žalobkyně nesouhlasila ani s vyjádřením dotčeného orgánu k námitce podjatosti, kterou dne 13. 6. 2016 uplatnil její bývalý jednatel M. R. (*jednatelem do 1. 6. 2016 – pozn. soudu*). Tato námitka se týkala podnikání žalobkyně a z podání námitky podjatosti rozhodně nevyplývá závěr dotčeného orgánu o tom, že M. R. měl na činnost žalobkyně faktický vliv

i po zániku jeho funkce. Šlo o základní procesní právo účastníka řízení, které mu nelze klást k tíži a tím odůvodňovat vydání nesouhlasného závazného stanoviska. Otázka faktického vlivu M. R. na činnost žalobkyně je navíc dle názoru žalobkyně v souvislosti s licenčním řízením zcela bezpředmětná, neboť z odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska nijak nevyplývá, v čem spočívá ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva v důsledku zahájení trestního stíhání s M. R. M. R. byl přitom v době vydání nesouhlasného závazného stanoviska (a stále je) držitelem bezpečnostní prověrky od Národního bezpečnostního úřadu.

10. Dle žalobkyně nemohla být důvodem pro vydání nesouhlasného závazného stanoviska ani písařská chyba v žádosti o udělení licence, které se dopustila krátce po změně statutárního orgánu, kdy v kolonce oprávněná osoba omylem uvedla jméno M. R., předchozího jednatele. V závěru žádosti je pak již uvedena stávající jednatelka, Z. R. (*manželka M. R. – pozn. soudu*). Tato okolnost neměla být žalobkyni přičtena k tíži, ale správní orgán jí měl na chybu upozornit a umožnit jí opravu.
11. Pokud dotčený orgán argumentoval kontrolou provedenou ve skladech zbraní třetích osob MULTIAGRO A ZELENÝ SPORT, žalobkyně upozornila, že MULTIAGRO je pouze vlastníkem staveb v skladovacím areálu a disponuje stavebním povolením s užíváním skladovacího areálu pro účel „sklad zbraní kategorie A, B, C, D a příslušenství“. Souhlas stavebního úřadu přitom musel být dotčenému orgánu nepochybně znám z již předchozích licenčních řízení k žádostem žalobkyně. Dle žalobkyně však dotčený orgán vycházel pouze z kontrolního protokolu z října 2015, aniž by zohlednil aktuální skutkový stav. V obdobných řízeních v minulosti přitom dotčený orgán vydal žalobkyni souhlasná závazná stanoviska a činil tak i po provedené kontrole u společnosti MULTIAGRO, avšak s podmínkou, že nebude uskladňovat dovezený materiál v objektech, které nejsou pro tento účel zkolaudovány. Poté, co byla povolena změna užívání stavby, dotčený orgán začal vydávat nesouhlasná závazná stanoviska, aniž by tento postup jakkoliv odůvodnil. Podle žalobkyně je tak tento postup v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a v rozporu se zásadami legitimního očekávání, tedy praxí dotčeného orgánu do května 2016, a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů.
12. V nesouhlasném závazném stanovisku není též řádně odůvodněno, v čem je spatřováno ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, když vojenský materiál konkrétního druhu a množství bude vyvezen z ČR do jiného členského státu EU (transfer), nikoli dovezen do EU, jak mylně uvedl dotčený orgán.
13. Žalobkyně dále namítla, že tvrzení dotčeného orgánu o množství nelegálně skladovaných výbušnin nalezených ve skladech společnosti MULTIAGRO, je v rozporu se závěry soudu, který trestní řízení v dané věci zastavil, i v rozporu se skutkovým stavem. Soud v dané věci konstatoval, že veškerý nalezený zbrojní materiál M. R. nabyt a držel zcela legálně až do novely zákona o zbraních, avšak v důsledku této novely byl uvedený zbrojní materiál přeřazen do jiné kategorie (z kategorie „munice“ do kategorie „náložky trhavin“ a podléhal již zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě. M. R. se s uvedenou novelou v důsledku nepřehlednosti novel a přechodu na systém Centrálního registru zbraní včas neseznámil. Dále soud uvedl, že takto nalezené množství zbrojního materiálu bylo zanedbatelné oproti celkovému rozsahu legálně prováděné činnosti společností M. R. Žalobkyně nepovažovala za relevantní ani tvrzení dotčeného orgánu o nálezů 6 ks zbraní, na jejichž opěrkách se nacházela výrobní čísla samopalů, které

byly předtím zničeny. Samopaly byly dle žalobkyně zničeny v souladu se zákonem a ramenné opěrky pak byly volně nabízené na e-shopu společnosti ZELENÝ SPORT. Jejich další použití již nemůže prodejce ovlivnit. O tomto podal M. R. policii vysvětlení. Policie však v této věci již další kroky nečinila. Z odůvodnění nesouhlasného závazného stanoviska tak nevyplývá, jak tato skutečnost souvisí s rozhodováním o žádosti o udělení licence. Pokud dotčený orgán odůvodnil nesouhlasné závazné stanovisko spácháním či důvodným podezřením ze spáchání správních deliktů či trestných činů, žalobkyně připomněla, že tato tvrzení nemají žádnou oporu ve spisu, neboť jeho součástí není žádné pravomocné rozhodnutí o spáchání správního deliktu nebo trestného činu.

14. V souvislosti s napadeným rozhodnutím žalovaného pak žalobkyně v *první žalobní námitce* především namítla, že je nepřezkoumatelné, neboť se nijak nevypořádalo s námitkami poukazujícími na nezákonnost závazného stanoviska. Žalobkyně v rozkladu zcela zásadně poukazovala na to, že zahájení trestního stíhání u jiných právnických osob (REAL TRADE PRAHA, a. s. a EXCALIBUR ARMY, s. r. o.) nevedlo na rozdíl od případu žalobkyně k udělování nesouhlasných závazných stanovisek. Žalovaný však k tomu pouze uvedl, že okolnosti řízení byly v těchto případech diametrálně odlišné. Žalobkyně dále v rozkladu namítla irelevantnost provázání obchodních společností manželů R., k tomu však žalovaný stručně uzavřel, že důvody relevantnosti této skutečnosti byly v nesouhlasném závazném stanovisku dostatečně vysvětleny. Ostatními rozkladovými námitkami se žalovaný nezabýval vůbec. Proto s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 48/92, a Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. Ca 53/2005, považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
15. Ve *druhé žalobní námitce* žalobkyně namítla, že v průběhu řízení o žádosti o udělení licence bylo zastaveno trestní stíhání M. R., čímž došlo k podstatné změně okolností rozhodných pro vydání závazného stanoviska, a tedy i napadeného rozhodnutí. O tom, že došlo k podstatné změně okolností, svědčí i skutečnost, že dotčený orgán počínaje 19. 9. 2017 žalobkyni v licenčních řízeních souhlasná závazná stanoviska již vydává, kde na tuto změnu okolností poukazuje. Žalovaný si však tyto skutečnosti neověřil a při rozhodování vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu.
16. Ve *třetí žalobní námitce* žalobkyně namítla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu ze dne 30. 9. 2016, ačkoliv dotčený orgán v souvislosti s touto žádostí vydal samostatné závazné stanovisko (ze dne 31. 5. 2016). Odkazované závazné stanovisko se týká jiné žádosti o udělení licence, není součástí správního spisu a s žádostí, které se týká toto řízení, nijak nesouvisí.
17. Žalobkyně z těchto důvodů navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i podkladové nesouhlasné závazné stanovisko zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Argumentace žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobkyni nic nebrání podat novou žádost o udělení licence. Žalovaný navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť shledal důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.
20. Soud napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Žaloba je důvodná.
22. Podle § 149 odst. 1 správního řádu *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
23. Podle § 149 odst. 2 správního řádu *závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.*
24. Podle § 149 odst. 4 téhož zákona *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Podle odst. 6 téhož ustanovení nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.*
25. Podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, nebo proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*
26. Povahu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, resp. soudů, vymezila bohatá a ustálená judikatura správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu (NSS). Podle této judikatury jsou nepřezkoumatelná taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS atd.). Za nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů oproti tomu nelze považovat, pokud soud při svých úvahách odkáže na závěry žalovaného vyslovené v jeho rozhodnutí, jestliže se žalovaný řádně a přesvědčivě vypořádal se všemi skutečnostmi: „*je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soubhlasnou poznámkou osvojil*“ (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130). Soudy

rovněž nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Ústavní soud k tomu dodal, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, či ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, a mnoho dalších). Uvedené závěry přitom obdobně platí i pro rozhodnutí správních orgánů.

27. Soud po přezkoumání odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že jeho obsahem, které soud shrnul v bodě 4. tohoto rozsudku, jsou převážně pouze citace rozsáhlých pasáží z potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu. Závěrem se pak žalovaný velmi stručně vyjádřil též k námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. k odkazu žalobkyně na odlišnou praxi žalovaného v jiných obdobných případech, a to tím způsobem, že pouze konstatoval, že tomu tak nebylo, neboť v odkazovaných případech šlo o diametrálně odlišné skutkové okolnosti a jednalo se o vnitrostátní obchod vojenského materiálu, který se řídí jiným právním předpisem. K jednotlivým podrobným rozkladovým námitkám žalobkyně, které se v zásadě shodují s výše shrnutými námitkami žalobními proti vydaným závazným stanoviskům, však neuvedl ničeho, a to ani konstatováním, že se v dané věci ztotožňuje s názorem uvedeným v potvrzujícím závazném stanovisku. Nereagoval tak ani na klíčovou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, zejména té skutečnosti, že trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně jakožto primárního důvodu pro neudělení licence žalobkyni, bylo pravomocně zastaveno, přesto nebylo závazné stanovisko nadřízeným dotčeným orgánem změněno. Ze správního spisu, jakož i z podkladů předložených žalobkyní k žalobě však jednoznačně vyplynulo, že ačkoliv bylo s bývalým jednatelem žalobkyně M. R. zahájeno trestní stíhání pro podezření ze zločinu podle § 279 odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. b) zákona č. 40/2009, trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), nedovoleného ozbrojování, a dále pro podezření z trestného činu podle § 265 trestního zákoníku – provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence, obě tato řízení byla posléze příslušnými soudy zastavena, a to usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, čj. 4 To 3/2017, resp. usnesením Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017, čj. 2 T 59/2017-577, a stížnosti státního zástupce proti tomuto postupu byly následně také zamítnuty, a to již v době před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný však tyto skutečnosti nijak ve svém rozhodnutí nereflektoval, ani se k nim žádným způsobem nevyjádřil. Soud sice v této souvislosti s ohledem na znění § 149 správního řádu nepominul, že pokud jde o výrok napadeného rozhodnutí, byl žalovaný vázán obsahem závazného stanoviska, avšak bylo na něm, aby argumenty z tohoto stanoviska zapracoval do odůvodnění svého rozhodnutí takovým způsobem, aby bylo zřejmé, z jakých důvodů nebylo možné požadovanou licenci udělit. Dle názoru soudu přitom nestačí ocitovat klíčové pasáže závazného stanoviska, neboť úkolem žalovaného je ve věci vydat rozhodnutí nejen na základě podkladů, které si k tomu sám opatřil od dotčených orgánů, ale též na základě posouzení řádně vznesených námitek účastníků řízení. V opačném případě by zcela postrádala smysl zákonná konstrukce pravomoci rozhodování žalovaného v dané věci na základě závazných stanovisek dotčených orgánů a zcela by postačovalo, pokud by závazné stanovisko současně představovalo konečné rozhodnutí ve věci, bez následné

potřeby jej beze zbytku přebírat, resp. v tomto případě pouze doslovně přepisovat do formálně dalšího rozhodnutí. To však jistě nebylo záměrem zákonodárce a primárním účelem závazných stanovisek dotčených orgánů, příp. nadřízených dotčených orgánů, je získat odborné vyjádření od všech orgánů, které k dané věci mají věcnou kompetenci, aby tak byly sladěny všechny možné veřejné zájmy významné pro konečné rozhodnutí správního orgánu, který je ve věci oprávněn vydat rozhodnutí. Žalovaný však takto nepostupoval a zcela na tuto svou roli rezignoval. Tato vada je přitom natolik závažná, že má zásadní význam pro řešení posuzované věci, a tedy má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

28. Napadené rozhodnutí je proto jednak nepřezkoumatelné, neboť z něj nevyplývají důvody a úvahy, pro které žalovaný potvrdil správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně o neudělení požadované licence; pouze opakuje úvahy a důvody uvedené v závazném stanovisku nadřízeného dotčeného orgánu bez jakéhokoli vztažení na posuzovanou věc. Rovněž neobsahuje argumentaci ve vztahu k vzneseným rozkladovým námitkám a stručně se vyjadřuje pouze k některým z nich v samém závěru odůvodnění. Dále je založeno též na nesprávně zjištěném skutkovém stavu, resp. žalovaný se nijak nevypořádal s podstatnou změnou okolností, které byly hlavním důvodem pro neudělení licence v řízení o žádosti v prvním stupni.
29. Soud přisvědčil též zbývající námitce žalobkyně (třetí žalobní námitka), že samotné potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu odkazuje na „prvostupňové“ nesouhlasné závazné stanovisko, které bylo vydáno v jiném řízení o žádosti žalobkyně o udělení licence. Z odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu totiž nelze zjistit, zda se v dané věci jednalo o „pouhou“ písařskou chybu, resp. „pouhé“ administrativní pochybení spojené s vyhotovováním vícero stejných stanovisek v obdobných řízeních, jichž byla žalobkyně účastníkem řízení, a spočívající pouze v přehlédnutí data a čísla jednacního příslušného pro danou věc, anebo o vadu, kterou v tomto pochybení naznačila žalobkyně, a sice že nadřízený dotčený orgán přezkoumával nesouhlasné závazné stanovisko, které se dané věci netýkalo. V tomto ohledu je nutno připomenout, že žalovaný měl v případě naznačených pochybností o zákonnosti vydaného potvrzujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu možnost podat podnět k jeho přezkumu v rámci přezkumného řízení (§ 149 odst. 6 správního řádu), avšak tak neučinil.
30. Pro všechny tyto důvody proto musel soud přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Nezabýval se přitom námitkami vznesenými ve vztahu k závaznému stanovisku dotčeného orgánu ze dne ze dne 31. 5. 2016, neboť na jejich vypořádání bude záviset výsledek řízení o žádosti žalobkyně o udělení licence.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud rozhodl, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil, neboť žalovaný v posuzovaném případě jednak své rozhodnutí řádně neodůvodnil a nezabýval se podstatou všech vznesených rozkladových námitek, jednak vycházel ze skutkového stavu, který neměl oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalobkyně, proto soud uložil žalovanému povinnost uhradit jí náklady řízení. Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem, jež náleží za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, proto mu soud přiznal též částku odpovídající výši 21 % DPH z vyčíslené odměny za zastoupení, kterou je povinen jako plátce odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., tj. 1 428 Kč. Celkem tvoří náklady řízení částku ve výši 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám jejího zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 12. prosince 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu